

## מסורת הש"ס

(א) מו"ק ט. ע"ש שכתב. מנחות  
קו. מדות פ"ד מ"ן, (ב) ג"ב ג"א;  
(ג) ז"ב ג. (ד) חספתא דמגילה  
פ"ב ה"י ע"ש, (ה) שנת סא: (מס'  
סופרים פ"ה הלכה י"ג),  
(ו) חספתא דמגילה פ"ב ה"ט  
(ז) חספתא דמגילה פ"ב  
ה"ט, (ח) ו' כל ז"ל, (ט) במנחות  
קו. מירצו כמו הכא אבל בשבת ז.  
ד"ה מכללא הניחו זה בקושיא,  
(י) (עזרא ו ט),

תורה אור השלם

1. וְאִגַּרְתָּ אֶל אָקֶשׁ שֶׁמֶן  
הַפְּרָדִים אֲשֶׁר לְמִלְחָה אֲשֶׁר יִתֵּן  
לִי עֲצִים לְאֶסֶד אֶת שֶׁנִּי  
הַבִּיחָה אֲשֶׁר לְבֵית וְלַחֲמַת  
הַעִיר לְבֵית אֲשֶׁר אֲבָא אֵילָיו  
וְיִתֵּן לִי הַמֶּלֶךְ כִּד אֵלֹהֵי  
הַשׁוֹבָה עֲלָיִי.  
2. כִּי תִדְרֹךְ נָדָר לִי אֲלֹהֶיךָ לֹא  
תֵּאָחַז לְשִׁלְמוֹ כִּי דָרֶשׁ יִרְשֻׁנוּ  
יְיָ אֲלֹהֶיךָ מַעֲמֹק וְיִתֵּן לָךְ  
חֵסֶד: דְּרִיבֵי כֵךְ כֵּךְ

## הגהות הב"ח

- (ח) רש"י ד"ה לא נדר ולא  
הקדש לדקה דסתם:

## מוסף רש"י

אמה בליא עורב. טבלאות של  
אמה על אמה היו עושין והן חדין  
כספין כנינומיהס ומסממין חדין  
בטולן ומחפין בתן גגו של היכל  
למטע את העורבים מליבס (שבת  
ז. ובענין מנחות קד). לו: אגג כלה  
ומקצר למעלה עד כלה ומחפין  
אוחו שס בנחל ומסממין כני  
שלג יסבו העורבים עליו (מרק ט. ט.).  
דידי בתוס. ש. כו, יאד. יקון  
מקחו השס ויגמו (שבב טז).

## רבינו גרשום

[illegible]

# הכל מעריכין פרק ראשון ערכין

**בַּתְּחִילָה**. בתחילת הבנין אין מקבלין דשמאל לרפיון ידים מתכוונין:  
לחזק את ידו<sup>(א)</sup> בדרך הלזן לומר רפיון ידים מקבלין. ל"א בתחילה  
בשאלה הימה אימתן של ידו<sup>(ב)</sup> עובדי כוכבים עליהן אין מקבלין אבל לבסוף  
וראשון עקר וזה אינו טעם דהא כל ימי צית  
שני הימה אימת העובדי כוכבים  
ועליהן ובתחילתו יותר מסופו. ור"א  
בתחילה נמי אמקדש ראשון  
מאי מוסיב ליה לקמן  
ומתואגרת אל אסף וגו' דהיינו במקדש  
דבר מסויים. שגראה צעין  
אין מקבלין מהס דגנאי הוא ועוד  
שמתפארים צו: דמה לו עורב.  
נקט אמה דאמר' צפרק צתרא  
(דף קו.) הרי עלי צרול לא  
פחות מאמה על אמה לכליל עורב  
שהיו מציאי טבלאות של צרול אמה  
על אמה ובהן מסמרות גבוהין אמה  
ומחפצין ומחפצין רשע הגג של  
היכל לגרש אל העורבים שלא ישיטו  
כליל לשון י"א שמגראת אלה העורצין  
ר"א יהודה אמר רב

כמו י' כ"ל ירדכי כ"ל פרוחי דלמר  
במסכת דנה (דף י' ע"ט) שהיה  
מגרש ט' וצוין ממטו בשעת תשמיש  
ממשו חנינות דלמור לשמש מטו  
בכפי כל ח' ל"א כלל עורב מונע  
העורצים כמו (תהלים מ) לא תכלא  
רחמך: ואגרם אל אסף שומר הפרס  
(יחזקאל ו') והיו בתחילת בנין וקשקיל  
צדק הבית מכורש: דלא הדרג י' צה.  
והואיל ותחלתו לטובה תכחין שוב אלו  
תאחר: מכיון של תבואת עלמין: אינו  
מחזיר דעת ישראל הפרשניה. שלמקום  
מסתורמות ישראל הולכת תלך וז' ל"א  
שישראל אמר לי להפרישה וראשון  
משעמי: טעונה גניז. ואסורה בהנאה  
דחיישינן שמה י' צללו לשמים לשם  
ההקדש הילכך יגזו. וזמון הזה עסקין  
הקדש אסור בהנאה כדמניא (בבבא  
דף ג') אין מקדישים ואין מעריכין  
בזמן הזה ואם הקדיש בהמה תיעקר  
פירות כמות וכלים ירקבו: יגור. ויחמור  
השם ויגזו החתיכה וישתמש  
בהמות ויבנו גזית הכנסת: לשמים.  
להקדש וזמון הזה אין לו תקנה: טעמא  
דשם כפוש עליה. דמוכחא מילתא  
(יחזקאל צד) צללו לשמים שהרי כתב עליה שמו של  
הקדש: שם שלא במקומו אינו קדוש.  
ובלולמר חזינו קדוש אלף מקום השם  
ואותה חתיכה תיגזו והשאר יבנה בזית  
הכנסת כי אמר דעת ישראל  
הפרשניה. ל"א שם שלא במקומו כגון  
על גזי קורות וכלים לא קדיש דלא הוי  
מקומו אלף על הטייר ושיכתוב המקרא  
שם השם כחמיטו אלף של לצדו הוי  
שלא במקומו ולא קדיש וראשון משעמי  
הוא עיקר: טעמא. לצדיו ולאחר  
מן יסלם: אלף לאחר. להלוותה לחזירו  
לא דלעמלו איכא למימר על מנת כן  
היקדש לצדקה שאם יטערך יטולנה  
וישלם אחרת שגל חזירו לא אסיק  
לאחרת: אלף שגל דמותר לצדקה  
לדעה דכיו

דלמאר עלי וקיבלה באחריות לענין גניבה ואבידה כדדיה דמי:  
אבל אמר הרי זו. ולא אמר עלי צניא צעי למיחב: כי היכי  
לענייב באחריות. דכיון דמשמענא הוי כשולח יד בפקדון  
אקמה לה ברשותה לענין תשלומין אבל אמר עלי דבלא הכי  
מחייב באחריות לא שתמא אלא לא. ומותר. לא נדר (א) דקא.  
דקמח נדר דמי עלי לבנה: כן צבל לשאר. והכי משמע נדר הוה.  
ההדקה דקאי עליה צבל תאחר כנדר (ב) דקאמר בפרק קמא דר"ה  
(א) צפין [דברים כג] וז דקה: לשמעא. דהאומר סלע וז לדקה כו':  
אמון הכי מפניו לה. דרב נחמן מוחר לשנותה סממא קאמר ורבי  
פירשה בין לעצמו בין לאחר ורבא הדר פירשה בין עלי  
בין הרי זו אכן בהדיא מתנין (ב) כו' ופירושה כדרב נחמן:  
רבי

וְהָאֵלֶּיךָ לְרַפְּיוֹן יָדִים מִתְכוּוֹנִין:  
יָדִים מִקְבְּלִין. לֵ"א בְּתוֹמָה  
לֵיוֹן אֵין מִקְבְּלִין אֲבָל לְסוֹף  
יֵינוּ טַעַם דִּהָא כֹּל יָמֵי צִית

תנא חדא עובד כוכבים שהתנדב נדבה  
לברך הבית מקבלים <sup>א</sup> ה'ימנו ותניא אידך  
אין מקבלין א"ר אילא א"ר יוחנן לא קשיא הא  
בתחילה הא בסוף דאמר ר' אסי אמר רבי  
יוחנן <sup>ב</sup>בתחילה אפילו מים ומלא אין מקבלין  
מהם בסוף דבר המסויים אין מקבלין דבר  
שאינו מסויים מקבלין היכי דמי דבר המסויים  
אמר רב יוסף כגון <sup>א</sup>אמה כליא עורב מתיב  
רב יוסף <sup>ב</sup>ואיגרת אל אסף שומר הפרדס אשר  
למלך וגו' אמר ליה אבוי <sup>א</sup>שני מלכותא דלא  
הדרא ביה דאמר שמואל <sup>א</sup>לא אמר מלכותא  
עקרא שורי עקר שורי ולא הדר ביה: אמר  
רב יהודה אמר רב <sup>ב</sup>עובד כוכבים שהפריש  
תרומה מכריו בודקין אותו אי <sup>א</sup>בדעת ישראל  
הפרישה תינתן לכהן ואם לאו טעונה גזירה

חיישינן שמא <sup>א</sup> בלבו לשמים מיתבי <sup>ב</sup> עובד  
כוכבים שהתנדב קורה <sup>ג</sup> ושם כתוב עליה  
בודקין <sup>ד</sup> אותו אם אמר בדעת ישראל  
הפרשתיה יגוד וישתמש במותר ואם לאו  
טעונה גזירה חיישינן שמא <sup>ה</sup> בלבו לשמים  
טעמא דשם כתוב עליה דבעיא גזירה הא אין  
שם כתוב עליה לא בעיא גזירה הוא הדין  
ידאע"ג דאין שם כתוב עליה נמי בעיא גזירה  
והא קמ"ל דאע"ג דשם כתוב עליה יגוד  
וישתמש במותר דשם שלא במקומו לאו  
קדוש <sup>ו</sup> דתנן <sup>ז</sup> היה כתוב על ידות הכלים  
ועל כרעי המטה הרי זה <sup>ח</sup> יגוד ויגזו אמר רב  
נחמן אמר רבה בר אבובי <sup>ט</sup> האומר יסלע זו  
לצדקה מותר לשנותה סבור מינה לעצמו או  
לאחר לא איתמר אמר רב אמי אמר רבי  
יוחנן בין לעצמו בין לאחר אמר רבי זעירא  
לא שנו אלא דאמר עלי אבל אמר הרי זו  
בעינא בעי למיתבה מתקף לה <sup>י</sup> רבא אדרבה  
איפכא מיסתברא אמר זו משתמש בה כי  
הכי דליחייב באחריותה אבל אמר עלי לא  
אלא <sup>יא</sup> ולא שניא: תניא כוותיה דרבא נדר  
צדקה ואין הקדש צדקה מאי קאמר לא  
נדר <sup>יב</sup> ולא הקדש צדקה אלא לאו הכי  
קאמר צדקה <sup>יג</sup> הרי היא <sup>יד</sup> ככלל תאחר ואינה  
כהקדש דאילו הקדש אסור לאשתמושי  
ביה <sup>יז</sup> ואילו צדקה שרי לאשתמושי ביה אמר  
רב כהנא אמריתא לשמעתא קמיה דרב  
זביד מנהדרעא אמר אתון הכי מתניתו לה  
אנן הכי מתנינן לה אמר רב נחמן אמר  
רבה בר אבובי אמר רב האומר סלע זו  
לצדקה מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר  
בין אמר עלי בין אמר הרי זו: <sup>יח</sup> "סלע  
לשנותה עד שלא באתה ליד גבאי מותר  
לשנותה משבאתה ליד גבאי אסור לשנותה  
איני

בזה ואזכרה כדכידה דמי:  
 גא בעי למיחב: כי היכי  
 הוי כשולח יד בפקדון  
 בזה אמר עלי דכלאו הכי  
 מותב: לא נדר (ב) לזקא.  
 ומו. ורבי שמעון נדר הוא  
 דקאמר בפרק קמא דר"ה  
 האומר סלע זו לזקא כ"י:  
 שנותה סתמא קאמר ורבי  
 גא הדר פירשה בין עלי  
 ו' ופירושה כדרב מחמן:  
 רבי

(דף מא'): דמן תרומה ע  
 ור' שמעון פוטר: יגור  
 הקורה ולא יהנה מאותה ח  
 השם ויש לחזר כשכותבין  
 ואילו בירקה שרי דאששו  
 בין עלי וכן הפס  
 מותר לשנותה בין לעצמו  
 ולשנותה ליהוה (ח) ללוחה  
 ודוקא יחיד אלל בין העיני  
 ורשאין בני עיר לעשות תמנ  
 שירא ודוקא לדבר מזה

רַנְיָ הָדָא עוֹבֵד כּוֹכְבִּים שֶׁהִתְנַדָּב לְבָדֵק הַבֵּית אִין טַקְבְּלִין מַסְנֵי בֵּרִי.  
וְהָיָה וְלִישְׁנֵי הָא' ר' מֵאִיר הָא' ר' יְהוֹדָה וְיִזְיֵל דִּלְרָא"כ קְדוּשָׁה  
וְאִינֵה קְדוּשָׁה מִיבְעִיל לִיה <sup>(א)</sup> דְּלִין מַקְבְּלִין הֵימֵנו לְבָדֵק הַבֵּית [מִשְׁמַע  
קְדוּשָׁה הֵיל] וּמִשְׁמַע דִּמְרִיזוּיָא סְבָרִי כְּרִי יְהוֹדָה: **הָא** לְבַתְחִילָה  
הָא בְּסוּף. ר' פִּי לְכַתְמִילָה שְׂרִי  
רִפּוּין יָדִים וּלְבָסוֹף לֹא שְׂרִי רִפּוּין  
יָדִים וְעוֹד פִּירֵשׁ רִבּוּי לְכַתְמִילָה  
בְּתַחֲלִית הַבְּנִין יֵשׁ לְחוּס פִּין יַחְזוּר  
זֶהוּ יַעֲרַעְרוּ לִמְרֵי יֵשׁ לְנו חֵלֶק צִבִּית  
הַמְּקַדָּשׁ לְבָסוֹף דְּבֵר מַסּוּיִם אִין  
מַקְבְּלִין פִּין יְהוֹי לֶשׁ וּלְתַפְאַרֶת דְּבֵר  
שְׁאִין מַסּוּיִם מַקְבְּלִין לֵלֵא שְׂרִי חו  
עֲרַעְרוּ הוֹאִיל וְנִבְנֵה צ"ה כְּבֵר וְיִחֹא  
זֶה הָא דְּרָאֵם בְּסוּמָן שְׁאִין מַלְכוּתָא  
לֵלֵא לִכְתָּב לְמִישַׁע יַעֲרַעְרוּ <sup>(ב)</sup>:  
**רַנְיָ** הָדָא עוֹבֵד כּוֹכְבִּים שֶׁהִתְנַדָּב  
לְבָדֵק הַבֵּית. וְהָא לֵלֵא מוֹקִי לֵה  
כְּתָמִי דְּר' יְהוֹדָה וְר' מֵאִיר וּבְגוּן  
לִיכֹא רִפּוּין יָדִים כְּגוּן מִן הַמֶּלֶךְ  
דֹּאס כֵּן לֹא הוֹי לְמִימֵר מַקְבְּלִין וְאִין  
מַקְבְּלִין אֵלֶּא קְדוּשָׁה וְאִינֵה קְדוּשָׁה  
מִבְעִיל לִיה:

שמים מיתבי <sup>ז</sup> עובר  
<sup>ז</sup> ושם כתוב עליה  
 זמר בדעת ישראל  
 שם במותר ואם לאו  
 שטמא <sup>ח</sup> בלבו לשמים  
 זכעיא גניזה הא אין  
 זעיא גניזה הוא הדין  
 עליה גמי בעיא גניזה  
 שם כתוב עליה יגור  
 שלא במקומו לאו  
 תוב על ידות הכלים  
 יגור ויגנו אמר רב  
 גיה <sup>י</sup> האומר יסלע זו  
 מסבור מינה לעצמו אין  
 רב אמר רבי זערי  
 אחר אמר רבי זערי  
 אבא אמר רבי זערי  
 יקף לה <sup>י</sup> רבא אדרבה  
 זו משתמש בה כי  
 אבא אמר עלי לא  
 כוותיה דרבא גדר  
 קה מאי קאמר לא

בגון אמה בליא ערב. פי' הערוך א  
 זה לשונו לפי שבמקדש ראשון  
 היטה קדושתו בכל הקהל והיטה  
 שכינה שדויה על כל עופות  
 פורחין עליו וכל צב במקדש שני פחדו  
 מה מטעמא דאין קדושתו כקדושת  
 ראשון שמה יפרחו העופות על  
 המקדש וישליכו שם דבר טמא עשו  
 וזה להצריח העופות מנג ההיכל  
 וקראו אותו כליא עורב כלומר האת  
 מונעת העורבים מלפרוץ בגני ההיכל  
 וזו נורה דרך שעושין עבשי שומרי  
 זרעים עד כאן לשונו ויש מקשה <sup>י</sup>  
 דאמר בתוועד קטן (דף ט.) גבי שלמה  
 איבעי ליה לשיורי באמת כליא עורב  
 ומשני אמת כליא עורב לורך צינן  
 היא אלמא כליא צינא ראשון וי"ל  
 שהיה שלמה ירא שמה לא תאא עליו  
 קדושה וכשראו שהיה קדוש הסירוהו:  
 מיתבי ואגרת א"ר אבא שומר  
 הפרדס. והיינו בחמילת  
 הצנין וקשקיל דקא צינא מכורס  
 לשון קוטנס וכל נראה דהא לא  
 הצנין משל כורס היה וכמה קראי  
 איכא גם כמיז ומה חשקן י"ל אימריא

יִגְוֹר וְנִלְ דּוּדֵא מִזֵּה אִינוּ מִקְדֵּשׁ  
דֵּהא הִיֵּה בְּגִיזִיהָ כִּךְ וּבִדֵּי יִשְׁעֵיהָ  
(יִשְׁעֵיהָ) הִוא יִצְנֵה עִירִי אֲבָל אֵל  
אֶסְכֵּה שׁוֹמֵר הַפֶּדֶס הִיֵּה חֲרוֹק מִכּוֹדֵשׁ  
וְלֹא הִיֵּה שְׁלֹם מִפֶּדֶס אִךְ הִיֵּה גִחֹר שִׁיתֵנוּ  
לְצוּרְךָ בְּדֹק הַבַּיִת שְׁהִיֵּה מִטּוֹטֵל עֲלֵיהֶם  
שְׁהִיֵּה מוֹלֵךְ בְּכִפִּיֵּה בְּהֵא אִינֵה לְמִחֵשׁ  
אוֹ לְרִפְיוֹן יָדִים אוֹ לְעִרְעוֹר כְּדִפְרִישִׁית:  
**א**מֵר בְּרַעַת יִשְׂרָאֵל הַפְּרִשְׁתִּיהָ  
מִשְׁמַע עֲלֵהּ וְעִבְדֵּךְ כּוֹכְבִּים אִיִּמִּיֵּה  
בְּתֻרְמֵה דִּנְפִישִׁי וְכֵן מִשְׁמַע פֶּרֶק  
שְׁנֵי דִגִּיטִין (דָּף ג.ב.) וְהֵא דְקֵאמֵר  
בְּזוֹכִים פֶּרֶק בֵּית שְׁמַאי (דָּף מ.ה.)  
לִיתִיֵּה בְּתֻרְמֵה דִּנְפִישִׁי לֹא קִשִּׁיֵּה  
לְמִנְאִי נִינְהוּ בְּפִרְה שְׁנֵי דִהְדוּשִׁין

(דף מא'): דתן תרומת עובד כוכבים מדמעת וחיבינן עליה חומש  
 ור' שמעון פוטר: יגדל וישתמש במוחה. משמע ע"י שיחמוך  
 הקורה ולא יהנה מאותה חתיכה כשנגד השם בדמקומו מיהא קידש  
 השם ויש ליהרר כשכותבין ס"ת או תפילין וגררו מקום השם שאין  
 לכתוב במקומו:

**ואילו** צדקה שרי ראשתמושי בה. משמע ליה דאירי בין זו  
 בין עלי וכן הפסק כרז נחמן האומר סלע זו לצדקה  
 מותר לשנותה בין לעצמו בין לאחר בין אמר עלי בין אמר זו  
 ולשנותה היינו <sup>סח</sup> ללומה: **משכבת** יד נבאי אסור אשנותה.  
 ודקא יחיד לאל בין העיר שאין קדמשתע צבצא בברא (דף ס:)  
 ורשב"א שני עיר לשנות מחוץ קופה קדמשתע מחוץ ולשנותה (כלל מ)  
 שירא ודוקא לדבר מזהו כדאמרין ציליה שמעתא (ע"ב) גבי

עין משפט  
נר מצוה

**א** מ' א"י פ"ח מ"ל ממתת  
 עניינ' ה"ל:  
**בא** ב' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 ה"ל נ' טו"שע' יו"ד מ'  
 ש"ל טע' מ' מ':  
**בב** ג' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 ה"ל יא' פ' וס"ח מ"י:  
 ממתת עניינ' ה"ל נ' טו"שע' יו"ד  
 כ' רנט טע' ד':  
**בג** ד' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 ה"ל טו"שע' יו"ד  
 כ' רנט טע' יו"ד:  
**בד** ו' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 עניינ' ה"ל נ' טו"שע' יו"ד מ'  
 כ' רנט טע' ד':  
 ז' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 ה"ל טו"שע' יו"ד  
 כ' רנט טע' יו"ד:  
**בה** ח' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 ה"ל טו"שע' יו"ד  
 כ' רנט טע' ד':  
**בו** י' מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 עניינ' ה"ל נ' טו"שע' יו"ד מ'  
 כ' רנט טע' ד':  
 י"ב מ"י פ"ח מ"ל ממתת  
 עניינ' ה"ל נ' טו"שע' יו"ד מ'  
 כ' רנט טע' ד':

## שינויי נוסחאות

[א] מקבלים אותה הימנו וימנו  
 ארך יון מקבלין אותה הימנו  
 [ב] ין אמר דעם ארבע  
 [ג] שנים (ש"ט, ט) שנה  
 [ד] לבשמים (ש"ט, ט) קורק בלב  
 הכנסת וסס (ש"ט, ט) שנה לב  
 שנים (ש"ט, ט) קדוש הנביא יר  
 יגור, גירסא יר  
 [ה] מתקין על לבו פסח כדמקרא  
 כ"ל (ש"ט, ט) נה לא כדמקרא  
 י"א ס"ה י"א ג"ר לב  
 פסח וכו' (ש"ט, ט) ג"ר לב  
 חם בדקין אין נומר פיון לזק  
 ומוקבלין ין עומקן על אומות  
 העולם כ"ל (ש"ט, ט) שנים  
 מדרש שנים (ש"ט, ט) יין באל  
 מדרש באל קדוש (ש"ט, ט)  
 [ו] מנחם הובוים  
 [ז] כעצם שנה למך אשר יון  
 ין פסח לקרות את שער  
 הבריה אשר לבת ויטיו (ש"ט, ט)  
 יין ברה ה"ה הולל (ש"ט, ט)  
 [ח] שנה לב למשם  
 [ט] לבו למשם (ש"ט, ט) לב  
 פסח (ש"ט, ט) נה לב כדמקרא  
 כ"ל (ש"ט, ט) ברה ממנין  
 כ"ל פירושה ברה ממנין  
 [י] נה כדמקרא מקבלין ואין  
 מקבלין משמע קדושה ואין  
 ואין קדושה משמע מתייחוס  
 (נ"ד, ו) ולא רמזין יום שני  
 שהוא מן המלך ס"ה ואח"כ  
 מ"ד כון חנה ין ושאל י  
 למחול (ש"ט, ט) נ"ה כן מטמאה  
 ראשון קדושה קדושה  
 [יא] שנה יין לב ין א"ה  
 [יב] יון ויבן תרין דרבין  
 ולימורא (ש"ט, ט) יון ג"ל מטיל  
 [יג] נטה ומשכחה י  
 נטה ולילותה ויבן (ש"ט, ט)

## שיטה מקובצת

**גַּם אֲחִי עֹזֶבֶר כֹּכֵבִים שִׁחֲתָהֶם**  
 בָּם לַעֲלֹן. לֹא מִצֵּד לִשְׁמִי אֶת  
 רִמֵּה אֶת הַיָּד לְהַכְלִיחַ וְלִשְׁמֹר  
 נֹדֶה גִּבּוֹרָה אֵינִי וְלֹא בַּעֲרֹן  
 וְאֶפֶס כִּי חֲדָקֶת לִקְרֹאמֶךָ שֶׁנֶּאֱמַר  
 לֹא מִתְרַצֵּב דֹּא"כ קֹרֵשׁ וְאִנִּי  
 קֹרֵשׁ בְּמִנִּי לֵדָה לֹא אֵינִי  
 קֹרֵשׁ אֲלֵךְ אֶ"צ תִּירוּרֵי כִי  
 יִדְהֶנָּה כִּי מִצְאִיתִי בְּלִילֹךְ שֶׁנֶּאֱמַר  
 כִּתִּי: **אִי אֲמַרְתִּי בְּכִי יִשְׂרָאֵל**  
**הַפְּשִׁיתִי** לִרְכֹּבִן דָּאֲמִיר עֹזֶבֶר  
 כֹּכֵבִים אֵינִי תְּחִיבָהּ תְּחִיבָהּ נִשְׂרָאֵל  
 אִי תִרְמֹתָ תְּחִיבָהּ נִשְׂרָאֵל  
 וְיִחְיִיעַ לִי מִתָּה אֶבֶל כִּי  
 שִׁמְעֹן דְּבִי יִשְׂרָאֵל מִפְּרִישִׁים  
 אִי הַעֲבִירָה כֹּכֵבִים אִין עֲלִיהָ  
 אֲלֵךְ בִּין טַבֵּל דְּרִצִּיר שִׁיפִישׁ  
 הִכְחָן מִנְּהַר וְנִשְׂרָאֵל וְנִשְׂרָאֵל  
 אֲמַרְתִּי לִנְהֵן לֵךְ אֲלֵךְ  
 מִסַּפֵּס אֲמַרְתִּי לֵךְ וְנִשְׂרָאֵל: **חֲזִי**  
 חֲשׁוֹבָה הַרְשִׁבָּא סִימֵן תְּחִידִי  
 וְתִירוּ: **מִצְאִיתִי אֵינִי נִשְׂרָאֵל**  
**אֲמִיר לִשְׁמֹרָתִי** לֹא אֵינִי תְּחִיבָהּ  
 כִּסְף הַסִּפֶּסֶת: **תּוֹס' דִּי חֲזִי**  
**נִשְׂרָאֵל** **כִּי לֵבִין מִדּוּחַ** **לֹא אֵינִי**  
 קֹרֵשׁ דִּי אֵינִי עֲלִיהָ: וְאִנִּי  
 מִתְחַסֵּה וְאִנִּי לִשְׁחֹן (דִּי חֲזִי)  
 (שִׁשְׁ) בְּלִילֹךְ לִשְׁחֹן לִעֲלִי  
 תְּחִי אֵינִי עֲלִיהָ: **דִּי חֲזִי** **נִשְׂרָאֵל**  
 כִּי חֲזִי אֵינִי בְּלִילֹךְ שֶׁנֶּאֱמַר שְׂאֵל  
 בְּמִקְדָּמוֹ וְכו', פִּי אֵינִי אֵין מִקְדָּשׁ  
 מִקְדָּשׁ שֶׁלֹּא וְאִינִי חֲתִיבָהּ נִשְׂרָאֵל  
 לֵךְ אֵין בְּמִקְדָּשׁ כִּי לֹא  
 וְאִינִי וְשִׁיכְתִּיבָהּ הַסִּפֶּסֶס כִּי הַסִּפֶּסֶס  
 אֲבִיל שֶׁ לְבִדּוֹ לֹא קִרְשִׁי, וְאִנִּי  
 פִּי רִאשׁוֹן כִּשְׁתֻּעֵתִי וְחֻבְתִּי  
 הַסִּפֶּסֶס וּמִקְדָּשׁ שֶׁל חֲקֵל אֵין  
 תְּחִיבָהּ בְּמִקְדָּשׁ: **שֶׁנֶּאֱמַר** **חֲזִי לִבְנִילֹךְ:**